

Ἐλλήνων παίδες ἴτε,
ἀφρίζουν εἰ Δραγόνιοι,
τους νικητὰς ὑμεῖτε
καὶ κλίνετε τὸ γόνυ.

Γυρίζουν ἐκ τῆς μάχης
σὰν διψασμένα ἄσπρα...
οὐκ ἔμειν' ἕνας στάχτης
ἐλθρὸς 'στὰ χωράφια.

Τὸν νῆον Κωνσταντινὸν
ὁ κόσμος τριγυρνᾷ,
καὶ τῆς κοιλίας προτινῶν
φωναίει πῶς πεινᾷ.

Βουίζει κάθε δρόμος
ἐπὶ τὰ βογγητὰ,
κι' αὐτὸς σὰν γαλαντόμος
τὴν Ἀλεπού πετᾷ.

Καὶ σίνωντας τὸ κρᾶνος
φαναζ' ὑπερφάνος :
πάν γιὰ ψωμί φορᾷτε
τὰ λάφυρά μου φάτε. »

Καὶ πατριώτα πούροι
μὲ μᾶτι νηστικό
χυμοῦν 'στὸ κελαιοῦρι
νὰ πάρουν μερικό.

Δὲν ἄρῃσαν κομμάτι
κι' αὐτὸς — τί συμφορά ! —
πηγαίνει 'στὸ Παλέτι
ἀλλὰ χωρὶς οὐρά.

Σύπνα καὶ μὴ κοιμάσαι, μεγάλε Κωνσταντίνε...
γιὰ σὲ καὶ τὸ Γαλάτσι κι' ἄλλος ὁ κόσμος εἶναι...
Σύπνα τὸ κράτος ὅλο 'στὴν Ἀλεπού νὰ τρέξῃ
πρὶν ξανασυνερίσθῃ, προτοῦ νὰ ξαναβρίξῃ.

Σύπνα κι' ἐγὼ μαζί σου 'στὰ πόδια νὰ τὸ βάλω,
ποῦ περρονημένη ὀπίσω πάντα 'κόλινα,
ζῦπνησε, τροπαιοῦχη, σὰν παλαβὴ νὰ ψάλλω
μὲ μιά φωνὴ πρεφόντο τὸν ὄμιον 'στὸν Ἀπόλλωνα.

Ὁ νηστικός λαὸς σου προσμένει νὰ γιορτάσῃ
καὶ μὲ τὰ λάφυρά σου νὰ τὸν παραχορτάσῃ...
'στὴν Ἀλεπού γιουρούσι καὶ πᾶσει τὴν γὰρ πῖκα
καὶ γράψ' ἔμπρός καὶ πίσω εἰς ταύτη μόνον νικά. »

Ἐμπρός, κι' ἐγὼ μαζί σου τὴν τύχη μου νὰ βρῶ,
ἔμπρός, κι' ἡ νέα ράτσα, ποῦ παίξει ταμποῦρᾶ,
τῆς ἔθνικῆς σημαίας νὰ σπᾶσθ' τὸ σταυρὸ
καὶ σύμβολο νὰ βάλῃ τῆς Ἀλεπούς οὐρά.

Ὁ ἄσοῦλης, ἡ ἄσοῦλη,
καὶ τὰ παιδία καὶ τὸ σκυλί.

Ἵ. Φ. — Κυττάζετε τί μούστειλαν ἀπὸ τὴν Καλαμάτα
καὶ τὰδεξανά κελάρια μας 'βρεθῆκαν γιὰτά.

Πώ! πώ! τί σ'ἔκκ μπόλικκ, μὰ νὰ καὶ φασουλάκια,
νὰ φῶν τὰ Φασουλάκια μου μετὰ τῆς Φασουλιῆς,
καὶ τίποτε μεταξωτὰ τῆς ὥρας μαντυλάκια....
ἀπὸ γιαντῶν ἀνώνημο μὰς ἔχουμε σταλῆ.

Νὰ! κ' ἑνὰς τεκεῖς λαδοῦ... ἀνοίξετε τὸ κρούσι...
μὰ νὰ κ' ἱλαρὰς τῶν Καλαμῶν, σπουδαίως ὀηλαθῶ...
ἀφήγατε μὲ μερικὰς νὰ σταίω τοῦ Τρικουπῆ,
ποῦ θάλασσα μὰς τὰκνε μὲ τῆς ἱλαρῆς κλαδί.
Πῶ! πῶ! ἱχαρὰς τρικουβέρτασι κ' εὐτυχισμέναι χρόνοι...
ἴστε καὶ τοῦτο τὸ κουτὶ μὲ μπακλαβὰ γεμάτο...
ὁ Λαχανάκος τέτταλε μαζὶ μὲ τὸν Κάρωνν,
ζαχαροπλάσσει δυνατοὶ μὲ γούστο ντυλικάτο,
καὶ τίποτα δὲν ἔχουμε καλλίτερο νὰ κάνουμε
παρὰ μ' αὐτὸν τὸν μπακλαβὰ τῆς πίκρας νὰ γλυκάνουμε.

Νὰ καὶ σταφίδα μπόλικκ ἐκ τῆς παρακρατήσεως...
ὁ Ψάλλωτς μὰς τὴν ἔστειλε κ' ὁ Παππαρωτινός,
πρὸς χρῆσιν καὶ καταρχήν τῆς νησιτικῆς ποιήσεως,
διὸ κ' αὐτὴν τὴν δωρεὰν θὰ ψάλλω ἱμνωδῶς,
καὶ μὲ σταφίδες στρώσει μὲ κρεβάτι νὰ κρομούμαι
καὶ τόσα νομοσχέδια τοῦ Λορδου νὰ θυμοῦμαι.

Νὰ καὶ μπουκάλιας μὲ κρασί... ἄμάν, Χριστὶ, κ' ἄς φεῖξ...
ἀφήστε τὸ νὰ χυνεταί... εἶναι πολὺ κ' ἄς τρέιξ...
νὰ καὶ ρακί, κονιάκ, σαρτριζ, λικὴρ τοῦ Καλικούνη...
γ' αὐτὰ τὰθάνατα ποτὰ καθίνας μὰς φθονῶ...
ἰδοὺ καὶ μὴ μωροῖς καὶ ἀσελκτοὺ ἀσάντιν,
μὰ νὰ μὰς στείλουν ἔπρεπε καὶ κάμποσο σχανί.

Νὰ καὶ γραβάτα τοῦ συρμὸ μὲ τῆς φωτιῆς τὸ χρώμα
καὶ μὴ τσατσάρα γὰ μιλλιὰ καὶ πειγαριῆς ἀκόμα...
Ὀχρὸ! πὸς δὲν πρελλαινομαί... τὰ βλεψὼ καὶ χροεῦμα...
ἱμνοὶ τὸ σπῆτι-μου μὲ κἀσας καὶ κἀσιν...
ἰδοὺ καὶ μὴ ὀυτογλιρὶς ταῦτά μου νὰ παστρωῶ...
κ' ἔτσι ν' ἀκούω πρὸ καλὰ τοῦ Λόρδου τὰ κανόνια.

Ποτὶ μου δὲν ἱπρόσμηκα τοιαῦτα ἀμειβάς...
νὰ καὶ μελίνιος ἔσο κουτὶ Σαρκασοτῆς χαλβῆς,
ἵπου κινεῖ τὴν ὄραϊν τοῦ καθενὸς λιμάρη
κ' αὐτὸς ὁ Γκιουλ ὁ σκύλος μου μὲ πόθο τὸν φερμάρι.

Χαρῆς ἔσ' ἡν πανήγυριν ἐνὸς ἀνδρὸς ἀστέιου,
ποῦ φαίνονται τὰστέα τὸν ἀπείρακτα καὶ σέιτα...
καὶ κουουσιβῆ μωστειλαν μεγίθως τεραστίου,
τῆς δεκατηρίδος μου τρεῖ κομὶ ἰλ φὸ μπουκίτα,
ἀλλ' ὅπερ σπουδαίτερον—Χριστοῦλην μου βοήθα—
καὶ μὴ βαρβάτη καὶ τρανή μου στέλλουν κολοκίθα
κολοκιδίνικα κευκαλα μ' ἐκίνην νὰ βαρῶ
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα σὶ τοῦτο τὸν καιρὸ.

Μὰ σὶ τίτοιαν ὄλη
πρέπει καὶ κοντύλι,
νοῦς Ὀμηρικὸς...
γὰ νὰ τὰ στείλῃ
καὶ νὰ συντάξῃ
περιστατικῶς.

Ἄπριλῆς εἶναι γύρω μας, ἀνοῖθιν τὰ χαμομήλια,
κ' ἀγάλλεται ἡ ζῦλην τοῦ Φασουλιῆ φαμήλια.
Ἡμίρει μέλλοντος χρυσοῦ θαρρῶ πὸς ἀνατίλλουν
καὶ μὲ τὰ δῶρα τὰ πολλὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ χάνουμε...
τιμὴ καὶ δόξα πρὸς αὐτοῦ ἵπου μὰς τ' ἀποστέλλουν,
τιμὴ καὶ δόξα καὶ γὰ μὰς ποῦ τὰ παραλαμβάνουμεν.

Γουαῖτα, μὲ ἔσ' ἡ σάλα μας τὴν κολοκίθα βῆνε
νὰ τὴν κυττάζωμ τὰ στραβὰ τοῦ καθὲ ντυλικάτου...
εὐχαριστήσετε θερμῶς καὶ τὸν γενναῖο Τζάνε,
ποῦ τὸν ἔπειραξ' ἔλλοτε γὰ τὰ Λατινικά του.
Ἐστὴν ὄραϊν τοῦ ὀρεῖται τῶν δῶραν ἡ πληθώρα,
αὐτὸς τὸ κίντρον κ' ὁ πυρὴ τῶν δωρεῶν ἐράνη,
ἐν δὲ ὄρηνά λογίζωνται τῶν Καλαμῶν τὰ δῶρα,
ἀλλ' ἡ καρδιά τῶν δωρητῶν πολὺτιμα τὰ κάνει,
κ' ἄς μὰθῃ πῆς ὁ μελετῶν τοῦ κόσμου τὰ συμβάντα
πὸς βίρει ἀμειψίται σὺντ σαιπιτίριε πάντα.
Ζῆτω λοιπὸν φαναξέτε τῶν Καλαμῶν ἡ πόλις
κ' ὁ γενναϊοκαρὸς λαὸς τῆς Μισσηνῆς ὄλης.

Ὅμοι εὐχαριστήσετε καὶ ὁδο καλοῖς κορυΐς,
ἴηουν τὸν Βελισσάρειν ματα τοῦ Κυριακοῦ,
ἵπου τοῦ ἐθουσιῶσις ἡ δεκατηρίς
κ' ἐν μέσω τῆσι κρῖσταις καὶ σάλου ἰθινοῦ
προσφέρονται σάν εὐγενεῖς γενναίους κ' ἀτιθάσους
νὰ φιλλιόισουν σὺρρα τῆς κόρης μου, τὸ βάσος,
χωρὶς γ' αὐτὸ τὸ κόψιμο ποσῶν γ' ἀνταμειβεθῶν,
κ' ἡ Μούσιαις πῆς κρησφύγετον δὲν ἔχουν νὰ κρυθοῦν.

Ὁὐ μὴν θὰ τρέξω ἀπ' ἐκεῖ μὲ μόνους καὶ λεβάντα
ἴστας φωτογράφους ἀδελφῆς, εἰς τὰς κυρίας Κάντα,
ποῦ χερσима προσφέρουν καὶ μὲ φωτογραφίσηουν,
κ' ἀβάντα ἴστας πλάσας τὸν τὰ μούτρη μου ν' ἀφήσουν,
κ' ἐγὼ ποῦ καθὲ δωρεὰν καθόλου δὲν ἀρούμαι,
ἀπανταίως μάλιστα μεγάλως συγκαίνομαι,
θὰ βγάλω εἰγως πληρωμὴ τὴν κλασικὴν μου φάσσα
νῆαι φοβίρ' ἀδίκαστην γὰ τῶν Ραμνῶν τὴ ράσσα.

Μὲ τίτοιαν κ' ἄλλα Ἐραφικὰ κοντεύω νὰ στατίω
καὶ δὲν εἰσεῖω ποιοῦς καὶ ποιητῆς νὰ πρωτευχαριστήσω.
Μὰ κ' ὁ Γ'κηνάκης—τὶ γλυκὰ! παρόμοια δὲν εἶδα—
μὲ τούτῃα μούστειλε κ' αὐτὸς κ' ἡμῶσις τὸ σπῆτι,
κ' ἂν δὲν σελῆ' ἡ βίβα μὰς ἔσ' ἡν δεκατηρίδα
ροβο ποτὶ δὲν ἔχωμα γὰ τὸν Δρομοκαίτη.

**Ἐκαὶ ὁ λόγος ποικιλίας
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Τοῦ λογιγράφου τοῦ Μπτοβῆ, εἰς ἵουλι γουαστοῦται,
ἴρηναν τ' ΑΓΡΗΘΑΟΥΔΙΑ, τὰ ἐπιγρησάτου,
ὄραϊν σὴν τὴν ἐνοῖ καὶ μορχομοβῆται...
καὶ κλασικὴν ἄποδῆση καὶ ἵουλις γεμάται...
ἔκει καὶ σκάνδαλα πολλὰ καὶ γλώσσας ἱεροσάνται...
τὰ δίδει μῆξιμο ἐραχμὶ τὸ Ἄστυ κ' ἡ Ἐρεια.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθη» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Πρωσταεῖου, κοινοῦ τοῦ κολῶς.